

Tento list vydává CML - Centrální Mozek Lidstva

středa 29. října 2008 / 4. číslo, 6. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Kníže je mrtev, at' žije revoluce

Po včerejším představení Nejbláznivější den karlovarského souboru D3 se nejvíce, zvláště mezi divadelníky, hovořilo o profesionálních výkonech některých herců. V tomto smyslu bylo skutečně co obdivovat.

Se hrou samotnou pak už měli někteří diváci trochu problém. Zpočátku vše vypadalo na typickou konverzačku. Kostýmy i scéna diváky naladily, počáteční rychlé tempo, kdy se vše začalo zamotávat také, ale postupem času začalo být jasné, že jde do tuhého.

Hlavní intrikán si upevnil své místo ve společnosti a získal převahu nad ostatními. Ten nejnevinnější a nejméně odolný nápor arogance a moci nevydržel ...

Včera se také moderátorovi diskuzního klubu podařil husarský kousek, kterým si zajistil největší počet diskutujících za celou historii žní. Nepustil diváky ze sálu a rovnou je vyzval, at' spustí palbu otázek.

At' si kdo chce, říká co chce

David Kodytek

Mně se představení moc líbilo. Myslím si, že když to srovnám s některými těmi zájezdovkami, které tady občas vidíme, tak toto mělo mnohem profesionálnější úroveň.

Líbil se mi překvapivý konec, kdy jsem čekal, že to skončí klasicky - jako že je všechno happy. Tady to skončilo překvapivě. Takže největší parchant vyhrál, tak jak to v životě bývá.

Iveta Svobodová

Já se přiznám, že klasické konverzačky moc nemusím. Ale na druhou stranu varšití herci mají výborné řemeslo, dobrou artikulaci, jednoduchou, ale funkční scénu, pěkné kostýmy, takže vlastně ta konverzačka dostala to, co má, takže se na to dalo koukat, dalo se to vydržet a já jsem se i docela pobavila.

Štěpán Malast

Začnu nehezky, já jsem se nudil, není to můj šálek kávy. Ale

myslím si, že toto byl rozhodně nejprofesionálnější odehraný kousek na žních vůbec, co jsem kdy viděl.

Je vidět, že asi mají velké zázemí, jak v kostýmech, tak ve výborných hercích, protože jim všem bylo dobře rozumět, občas kromě rychle mluvícího Figara. Myslím si, že pohybově i herecky jsou na velice dobré úrovni.

Raději bych od nich viděl nějakou akční komedii, u které bych se často smál.

Květuše Hlaváčová

Velice se mi líbil začátek, který měl rychlý spád. Pak mi přišlo, že to nějak upadá a konec byl takový jaký byl. To rozuzlení jsme na začátku neočekávali.

Od poslední třetiny už člověk cítil, že konec bude vypadat trochu jinak, ale na začátku jsem si myslela, že to vše dopadne se šťastným koncem.

Vaše názory uvítáme i na adrese www.sdruzeni.klas.cz

Divadlo je jako život

rozhovor s režisérkou představení Annou Ratajskou

Jak jste narazila na tuto hru a jejího autora?

To bude asi trochu problém ve mně, protože já mám takovou nenechavou náturu a toto téma mě zajímalo již delší dobu. Zajímalo mě jako současné téma. Téma člověka, který je silou moci, arogance a tuposti, která je kolem nás teď enormní, tlačeny neustále vymýšlet nové a nové figle, aby nějak obstál. A často se stane, že už nemůže a že neobstojí. Že ten tupec nepozná míru, kdy by měl couvnout sám a udělat krok zpátky a může na to dojet. Dojede na to od obyčejného človíčka, kterému rupnou nervy.

O panu Turrinim jsem jako o autorovi věděla již delší dobu a měla jsem ho ráda. Komédie, které jsou jenom pro pobavení a nic víc nenabídnou, tak mě osobně moc nebaví.

Vy jste výhradní režisérka

souboru D3?

Já jsem v souboru pětatřicet let, tzn. od patnácti let. A převážnou dobu jsem hrála. Před jedenácti lety najednou nebyl nikdo, kdo by režíroval. Tak jsem si řekla, že to zkusím, než se někdo najde. A už mi to zůstalo.

Jste přísná režisérka nebo si do toho necháte kecat?

Nechám si do toho kecat, když je co. Když mají věci hlavu a patu, když jsou k tématu a když jsou pro nás všechny užitečné. Když jsou to takové ty poznámky typu já jsem myslel, že by, tak to je fakt, že to mě moc nezajímá.

Jak těžké je ukočírovat takto výborně vybavený herecký soubor?

Hodně. Obzvláště v tomto představení. Není to vždy tak těžké, ale tato hra má svou osobitou žánrovou potřebu, jak to hrát. A to jsem až při zkoušení

Pokračování na další straně

Divadlo je jako život, život jako divadlo

rozhovor s režisérkou představení Annou Ratajskou

zjistila, jak je pro ně těžká ta nadsázka, aby to ale pořád byla jevištní pravda. Aby to nebyla jen zábava a la show na Nově, kdy si budou utírat nos židli. Kdy je to nad čarou realistického divadla, ale přitom je potřeba, aby to bylo pravdivé a uvěřitelné. Tak to bylo dost těžké. A do dneška to není zcela sjednocené, což si myslím, že trochu vnímavější divák taky zaznamenal. Ale myslím si, že to není na škodu, protože my se s každým novým žánrem, který vyzkoušíme, sami učíme. Já i herci.

Když hru nazkoušíte, ještě ji v průběhu hraní upravujete?

No jéje! Často po premiéře. Divadlo je živý tvar, to není film, kdy se řekne stop, klapka a jedeme znovu. V publiku vždy sedí jiný typ diváka, jeden se směje úplně všem fórům, druhý se nesměje vůbec a říkáte si, panebože, co to tam sedí za Holanďany a přitom pak tleskají a jsou spokojeni. Prostě divákovi do hlavy nevidíte, ale vždy se vyplatí vnímat, jak reagoval, protože to přece děláme pro něj, tak proč bychom to pak trochu nezměnili, nevylepšili.

V amatérských souborech je problém, aby nehráli pořád jen jedni a ti samí, ale aby si občas zahráli všichni. Vybíráte hry pro soubor i podle obsazení nebo jen podle toho, jaké téma Vás zajímá?

Musíte skloubit všechny ty potřeby na jednu hromádku. Nemůžete dělat Hamleta bez Hamleta, takže musíte vycházet z toho, jaký typ lidí máte. Ale také jaké mají schopnosti a kolik jsou schopni a ochotni do toho vložit. Stejně tak by ale ten titul a hra měla zajímat vás. Protože to by měla být jediná výhoda amatérského divadla. Že hrajeme to, co se nám líbí a ne to, co musíme. Protože amatérské provedení by to být nemělo. Amatérská by měla být svoboda výběru.

Vy se často zúčastňujete různých

soutěžních přehlídek. Letos jste byli i na Jiráskové Hronově, jak to představení dopadlo?

My jsme na JH byli tentokrát jako hosté. Byli jsme tam se hrou Antonína Přídala Pěnkava s loutnou, která předloni vyhrála celostátní přehlídku jednoaktových her. Je to hra, kterou jsem režírovala a ve které hraji jenom tři lidé. Na letošním JH jsme hráli jako hosté k výročí Svazu českých divadelních ochotníků. Pozvali si nás, což jsem skutečně cítila jako velkou poctu, že si SČDO vybral na oslavu svého výročí zrovna nás. Na JH jsme byli několikrát i s jinými představeními, ale já se hrozně nerada chlubím.

Jen se chlubte...

Zkrátka není nám tato přehlídka ani jiné zcela cizí.

S Nejbláznivějším dnem pojedete soutěžit?

Asi nás bude čekat na jaře krajská přehlídka v Horažďovicích, která je pro západočeský kraj. A pak se uvidí. Pro mě je ale tato otázka ošemetná, protože já nejsem velký příznivec přehlídek a soutěžení, protože já nejsem soutěživý typ. Nějak zvlášť to neprožívám.

Jak jste spokojená s dnešním představením?

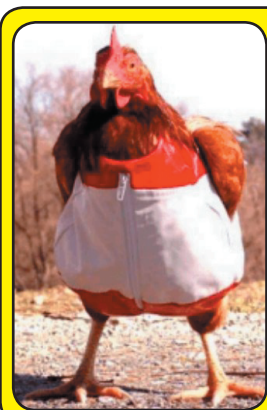
To je pro mě asi nejtěžší otázka dnešního večera, protože já vlastně nesmím být nikdy úplně spokojená. Dnes to patřilo k tomu lepšímu standardu. Pro mě ale opravdu komedie končí až dernierou, to není fráze, protože já si z každého představení, z každé reprízy, odnším další poznatky, na čem by se dalo dále pracovat, aby ta komedie byla ještě svižnější a aby dokázala dát lidem ještě více radosti. Vždy se najdou nějaké malé chyby, které se dají vyčistit. To je jako s výchovou dětí. Někjak chyby vyčistíte a na druhém konci se vám objeví jiné. Divadlo je jako život a život je jako divadlo.

CML vás baví

Proč jsou Star Wars lepší než Titanic

Titanik je velký, ale nemá hyperdrive.
Věděli jsme, že loď se potopí. Ale kdo mohl čekat: "Luku... já jsem tvůj otec?"
Ewoci mají mnohem lepší párty než první třída.
Víme, že Cal je padouch, protože se plíží palubou a krade. A víme, že Darth Vader je padouch, protože škrtí lidi a vyhazuje do vzduchu planety jen tak pro radost.
Jo, Leo umí tancovat, ale umí létat s X-Wingem?
Rose čelí ledovým vodám aby zachránila svého muže. Leia čelí Jabba Huttovi.

V Hvězdných válkách je vždy dostatek záchranných člunů.
Víte, co dělá Impérium se samozvanými „Králi světa“?
„Raději bych byla jeho děvkou, než tvou ženou“
Zkrátka nemá ten šmrnc jako „To bych radši políbila Wookieho“.
Han je zmrazen v karbonitu a slouží jako plastika na zdi. Leo prostě jen tak zmrzne.
Han Solo by do té ledové hory nikdy nemohl vrazit.

**Zít
uvidíte
SLEPICE
Rádobydivadlo
Klapý**

ŽŇOVINY vám přináší

www.sdruzeni.klas.cz

Žňoviny připravili: Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
foto: Štěpán Malast

příští číslo vyjde již zítra